

ANA URROZ-OSÉS

La pell com a interfície (2025)

Assaig fotogràfic sobre la pell i la memòria. Pell observada i sentida com a expressió dels afectes interpersonals. Memòria reconeguda com a constructora d'identitat. L'obra proposa un viatge de tornada a la recuperació de la pell com a interfície en les relacions humanes (h2h, human to human), en un temps de desenvolupament accelerat de les relacions humà-màquina. En resposta a la ubicuitat electrònica i a l'estudi de la tecnologia digital i les seues diverses interfícies d'interacció humà-màquina, les imatges reivindiquen la pell com a millor interfície de relació humà-humà.

La imatge fotogràfica actua com a àncora sinestèsica, com a artefacte portador de la memòria sensorial. Una memòria ancorada en el que va ser i va estar allí, que s'assimila a l'aroma de la magdalena proustiana. Són fotografies d'àmbit domèstic, guardades per a mantenir la memòria (l'oblit està ple de memòria, diu Benedetti), per a conservar un fragment d'allò viscut, per a no oblidar sentir a través de la pell. Les fotografies capturen la forma de vinculació emocional de l'artista amb el seu fill, en el primer any de vida, i amb el seu pare, en l'últim any de vida, servint de vehicle per a la memòria i el record tàtil.

El fill nou-nat és un ésser indefens, sense memòria, que provoca en la seua mare una acceptació immediata, animal. Una criatura que necessita que un adult, fonamentalment la seua mare, el protegeixca, l'alimente, li ofereixca calor i descans. Amor i contacte social. Tot això és necessita per a assegurar que pugui créixer sa i segur, perquè continue el camí inexplorat de la seua vida amb la confiança de ser guiat. La mirada de la mare assoleix tot el sentit en la resposta del fill.

El pare s'apaga lentament i es perd en racons de la seua memòria, que a penes reconeix la filla. I, quan ho fa, és conscient d'on està, lluny de casa, lluny del seu lloc segur, separat d'aquelles que l'estimen; conscient en aquests escassos moments, que s'acosta el final. Necessita també de la mà de la filla, de l'afecte i la guia per a un últim viatge, també aquest, desconegut i inexplorat.

El conjunt d'imatges dialoga en l'exposició amb l'obra *La Sonora* de l'artista Joana Burd. Una obra que interpel·la la sensorialitat a través de la tecnologia i que arreplega dades de vida per a una cartografia íntima i sensorial.

La piel como interfaz (2025)

Ensayo fotográfico sobre la piel y la memoria. Piel observada y sentida como expresión de los afectos interpersonales. Memoria reconocida como constructora de identidad. La obra propone un viaje de vuelta a la recuperación de la piel como interfaz en las relaciones humanas (h2h, human to human), en un tiempo de desarrollo acelerado de las relaciones humano-máquina. En respuesta a la ubicuidad electrónica y al estudio de la tecnología digital y sus diversas interfaces de interacción humano-máquina, las imágenes reivindican la piel como mejor interfaz de relación humano-humano.

La imagen fotográfica actúa como ancla sinestésica, como artefacto portador de la memoria sensorial. Una memoria anclada en lo que fue y estuvo allí, que se asimila al aroma de la magdalena proustiana. Son fotografías de ámbito doméstico, guardadas para mantener la memoria (el olvido está lleno de memoria, dice Benedetti), para conservar un fragmento de lo vivido, para no olvidar el sentir a través de la piel. Las fotografías capturan la forma de vinculación emocional de la artista con su hijo en el primer año de vida y con su padre en el último año de vida, sirviendo de vehículo para la memoria y el recuerdo tátil.

El hijo recién nacido es un ser indefenso, sin memoria, que provoca en su madre una aceptación inmediata, animal. Una criatura que precisa que un adulto, fundamentalmente su madre, lo proteja, lo alimente, le ofrezca calor y descanso. Amor y contacto social. Todo ello se precisa para asegurar que pueda crecer sano y seguro, para que continúe el camino inexplorado de su vida con la confianza de ser guiado. La mirada de la madre cobra todo el sentido en la respuesta del hijo.

El padre que se apaga lentamente y se pierde en recovecos de su memoria, que apenas reconoce a la hija. Y, cuando lo hace, es consciente de dónde está, lejos de casa, lejos de su lugar seguro, separado de aquellas que lo quieren; consciente en estos escasos momentos, de que se acerca el final. Necesita también de la mano de la hija, del afecto y la guía para un último viaje, también éste, desconocido e inexplorado.

El conjunto de imágenes dialoga en la exposición con la obra *La Sonora* de la artista Joana Burd. Una obra que interpela la sensorialidad a través de la tecnología y que recoge datos de vida para una cartografía íntima y sensorial.